

Sygn. akt II CSK 199/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Gminy Miasto S.

przeciwko M. A.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 października 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>8</sup> § 1 k.p.c.). Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy skarga realizuje swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

W art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. ustawodawca nałożył na wnoszącego skargę obowiązek zawarcia w niej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i uzasadnienia tego wniosku, co ma umożliwiać mu ocenę, czy w danym przypadku spełnione są przesłanki realizujące funkcję publicznoprawną skargi kasacyjnej. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego nie obejmuje oceny zasadności samych podstaw skargi kasacyjnej.

W sprawie nie występują warunki pozwalające na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że treść wniosku zdaje się wskazywać, iż przesłanką usprawiedliwiającą przyjęcie skargi do rozpoznania jest, zdaniem skarżącego, potrzeba wykładni przepisów, a więc przesłanka z pkt 2 art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Skarżący nie wykazał dostatecznie, że ta przesłanka wystąpiła. Sąd Najwyższy wielokrotnie zajmował się wykładnią art. 68 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, w różnych jego wersjach i w swych orzeczeniach konsekwentnie wskazywał na związek obowiązku zwrotu bonifikaty ze zbyciem nieruchomości (lokalu) lub jej wykorzystania na inne cele niż wskazane w ustawie w oznaczonym przedziale czasowym. W sytuacji gdy w istocie nie ma potrzeby wykładni przepisów, uzyskiwanie kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego jest zbędne.

W odniesieniu do wypowiedzi skarżącego o potrzebie, czy też możliwości stosowania art. 5 k.c. w przytoczonych przez skarżącego okolicznościach faktycznych - zauważyć należy, że ocena czy powód realizując roszczenie nadużywa swego prawa zawsze jest uzależniona od ustalonych okoliczności faktycznych i należy w zasadzie do sądu meriti, co zresztą w sprawie nastąpiło.

W świetle powyższego nie było podstaw do uznania, że skarżący wykazał istnienie przesłanek do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z przedstawionych przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398<sup>13</sup> §1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. uwzględniając trudną sytuację życiową skarżącego.